

Recensie: Bitbybit ★★★★****

Sloepenweg Antwerpen
zaterdag 24 juli 2021

foto © Zomer van Antwerpen

Recensie:

Confrontatie en overgave. Die boog maken de broers Vincent en Simon Bruyninckx van Movedbymatters en Collectif Malunés in Bitbybit. Voor het eerst maakten ze samen een circusvoorstelling. Een waarbij ze koorddansen op hout met het koord tussen hun tanden. Daarmee dagen ze elkaar uit, trekken ze elkaar aan en stoten ze elkaar af in een intens duet dat in het begin volledig de kaart trekt van kracht, van het masculiene maar na verloop van tijd intiemer en zachtmoediger wordt. Dat uitdagen zit nog voor de voorstelling begint al in Bitbybit wanneer het publiek plaatsneemt in de ufo-vormige tent. Aan elke kant zien we een van hen met een mondstuk in de mond dat via een touw achter hen bevestigd is. Zo kunnen ze langs zij of frontaal voorover hellen terwijl een stem 'Ready' zegt en zo het tempo bepaalt van de wisselende poses maar ook, niet onbelangrijk, hoe lang ze zullen over- of langs zij hellen.

De twee vinden elkaar vervolgens in het midden, nemen elk het einde van een koord die via een mondstuk in hun mond geplaatst wordt en stappen achteruit tot het koord gespannen staat en ze allebei achteroverhellen. Na verloop van tijd doet één dat zo, zonder touw, wat een gespiegeld Michael Jackson-effect oplevert met dat verschil dat hij geen speciaal ontworpen schoenen draagt die zijn zwaartepunt verleggen. Neen, hier zien we een man zo achteroverhellen zonder hulp op zijn blote voeten: fe-no-me-naal! De twee gaan ook door hun knieën alsof ze gaan zitten op een stoel die er niet is. Hun evenwicht bewaren ze wanneer ze op hun blote voeten via de zijkant van de houten plank naar voor of achter gaan terwijl ze ervoor moeten zorgen dat die koord nog steeds gespannen blijft staan. Na verloop van tijd korten ze de koord in via hun musketons, eerst door die te halveren, daarna nog eens.

Zo wordt de voorstelling uiteindelijk een metafoor voor hun beide professionele leven. Allebei hebben ze gekozen voor circus. Met de jaren hebben ze elk hun weg gezocht en nu komen ze opnieuw samen, letterlijk en figuurlijk. Een van de twee gaat op de ander staan terwijl die op zijn rug ligt, op zijn zij gaat liggen en vervolgens op zijn buik terwijl de ander op hem blijft staan en zijn evenwicht wonderwel weet te bewaren, ook als die rechtkomt, op handen en voeten gaat staan en vervolgens op twee benen voorovergebogen op zijn broers onderrug of bips balanceert. Achter ons horen we volwassenen hun bewondering uiten wanneer we onder andere een 'allez, jong' horen.

Maar dan moet het strafste nog komen, een moment dat Bitbybit in interactie gaat met de toeschouwers en een van de artiesten zich als een levenloze marionet laat ophijsen, slepen over de plankenvloer, 'pijnlijk' vallen, rondtollen, tot zelfs helemaal naar boven in de nok gehesen wordt. Vol verbazing en spanning kijken we naar het gebeuren. Halsbrekende toeren worden hier verricht, gelukkig niet letterlijk, maar dat dit lichaamsdeel (net als andere) behoorlijk afziet in deze fysieke voorstelling lijkt ons een zekerheid tijdens een staaltje sterk spel waarbij een van de twee broers zich prima passief laat hangen alsof ie een object is.

Toegegeven, ook de weergoden doen hun duit in het zakje door het spektakel live van hevige regen- en bliksemgeluiden te voorzien. Het maakt het geheel nog net dat ietsje spannender. Boven in de nok lijkt de ene de hulp nodig te hebben van de ander, die naar boven klautert. De ene zal ondersteboven zacht naar beneden dalen terwijl hij enkel 'verbonden' is met zijn broer via de mond met een tussenstuk dat

twee mondstukken aan een kant heeft en zo zijn broer naar beneden lift.

Daar aangekomen leidt dat tot een intieme en verfijnde, als je wil homo erotische dans, die de twee broers brengen, verticaal golvende bewegingen makend, dan weer rond hun as draaiend, van de vloer vallend en wiegend alsof ze elkaars speeltuig in een speeltuin zijn, eerst met elk een voet onder het achterwerk van de ander, dan met beide voeten. Wat ons betrof mocht de voorstelling zo eindigen, met die voorlaatste scène. De laatste, waarbij ze tegen elkaar van links naar rechts constant met hun bovenlichaam bewegen en hun handen rond de ander en terug tegen hun eigen rug kletsen, vonden we net dat ietsje te repetitief, maar vooral niet het sterkste beeld van de avond om mee te eindigen.

Los daarvan biedt Bitbybit op zijn zachtst gezegd een verrassend vernieuwende blik op acrobatie waar kracht aan de ene kant en intimiteit en fragiliteit aan de andere kant onder de twee mannen de rode draad vormen. De rode draad die hier ook letterlijk van pas komt, houvast en zekerheid biedt voor de makers.Â

< Bert Hertogs >